

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **E. V.**

zastoupen advokátem Mgr. Janem Sikorou

sídlem nám. Míru 551, 739 61 Třinec

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2017, č. j. MSK 125842/2016, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

1. Žalobce byl uznán vinným, po změně odvoláním napadeného rozhodnutí, z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 22. 3. 2016 v 15:45 hodin, v obci Třinec na čtyřramenné křižovatce sil. I/11, sil. III/4681 od Oldřichovic a místní kom. od firmy Nehlsen, v době řízení motorového vozidla tov. zn. Peugeot Expert, RZ X, se nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, kdy při jízdě od Třince na Nebory po spatření před sebou zpomalujícího vozidla KIA Ceed, řidičky A. U., která zastavila v křižovatce za účelem řešení dopravní situace (vzdání se přednosti v jízdě ve prospěch vozidla Škoda Octavia – K.), tak v domněnání, že vozidlo Kia bude odbočovat vlevo, začal toto objíždět po pravé straně, přitom vjel vpravo na ústí vedlejší silnice z části mimo vozovku sil. I/11, kdy po objetí vjel zpět na sil. I/11 v době, kdy z levé strany ze sil. III/4681 do křižovatky vjíždělo os. mot. vozidlo Škoda Octavia, RZ X, řidiče M. K., nar. X, bytem T., P. č. 433, který odbočoval vlevo na Nebory, tomuto zkrřížil jízdní dráhu a došlo ke střetu mezi levým bokem vozidla Peugeot a přední pravou částí vozidla Škoda Octavia, kdy po nárazu vozidlo Škoda Octavia bylo vychýleno do protisměru, kde narazilo již do rozjíždějícího se nákl. vozidla Iveco Magirus, RZ X, s návěsem RZ X, obojí mezinárodní poznávací značky (PL), řidiče M.F. G., nar. X, bytem Š., S. č. 7/1 (Polsko). Při dopravní nehodě, jak je shora uvedeno, způsobil dopravní nehodu, při které bylo ublíženo na zdraví u řidiče ve vozidle Škoda Octavia, M. K., nacionále shora. Tímto jednáním porušil ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 5 písm. c) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Správní orgán I. stupně, Městský úřad Třinec, odbor dopravy, rozhodl o vině žalobce dne 17. 8. 2016 rozhodnutím pod č. j. MěÚT/41346/2016, sp. zn. MěÚT/22815/2016/Do/Ma/DP-132, přičemž v jednání obviněného (žalobce) spatřoval přestupky podle ust. § 125c odst. 1 písm. h), k) a f) bod 7. zákona o silničním provozu a trest pokuty uložil v částce 26 000 Kč. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisové dokumentace obsahující úřední záznam s přílohou a poučením a evidenční kartu řidiče, jakož i protokol o nehodě v silničním provozu s plánkem a fotodokumentací, dále správní orgán I. stupně vycházel z lékařské zprávy o zranění M. K., a svědeckých výpovědí M. P., M. Č., N. Č., V. M., D. M., M. K., J. O. a A. U.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí Městského úřadu Třinec ze dne 17. 8. 2016 rozhodnutím pod č. j. MěÚT/41346/2016 změnil co do skutkového výroku a právní kvalifikace tak, jak uvedeno v odst. 1. tohoto rozsudku, a co do uložené sankce tak, že pokutu snížil na 25 000 Kč, přičemž trest zákazu činnosti ponechal v nezměněné výši, ve

zbytku odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný obsírně vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám, přičemž dospěl pouze k závěru o rozdílné právní kvalifikaci jednání a upřesnění popisu skutku, avšak shodně jako správní orgán I. stupně dospěl k závěru o vině obviněného (žalobce). Žalovaný konkrétně dospěl k závěru, že se žalobce nemohl dopustit přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o silničním provozu, neboť obviněný (žalobce) vozidlo řidičky U. nepředjížděl, nýbrž stojící vozidlo objížděl. Dále žalovaný vypustil právní kvalifikaci podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť jednání naplňující znaky této skutkové podstaty bylo v daném případě fakticky konzumováno skutkovou podstatou přestupku podle písm. h) téhož ustanovení.

Obsah žaloby

4. V obecné rovině žalobce uvádí, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nedostatečně vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Žalobce se proti napadenému rozhodnutí konkrétněji vymezil v následujících žalobních bodech: (i) přestože žalovaný změnil výrok správního orgánu I. stupně, když vypustil sousloví: „žalobce začal nedovoleně předjíždět po pravé straně vozidlo KIA Ceed řidičky U., aniž by odpadly pochybnosti o dalším směru jeho jízdy“, neboť dospěl k závěru, že v daném případě se nejednalo o předjíždění, nýbrž toliko objíždění, bylo namístě, aby žalovaný přezkoumal oprávněnost řidičky U. v předmětném místě vozidlo zastavit; (ii) dle názoru žalobce je významná skutečnost, jež plyne z fotodokumentace, jakož i ze svědeckých výpovědí tedy, že vozidlo Škoda Octavia svou pravou přední stranu při odbočování vlevo naráží do oblasti levého zadního kola vozidla Peugeot Expert jedoucího v přímém směru, z čehož žalobce dovozuje, že nelze hovořit o tom, že by vozidlo Peugeot Expert narazilo do vozidla Škoda Octavia, resp. že by tomuto vozidlu zkřížila cestu, žalobce na rozdíl od žalované považuje za velmi podstatné to, kdo narazil do koho, neboť je to podstatné pro posouzení chování řidiče M. K. (řidič vozidla Škoda Octavia); (iii) správní orgány se nedostatečně vypořádaly s námitkou žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění závěru o nevěrohodnosti svědků, které žalobce ke své obhajobě navrhoval; (iv) správní orgány nehodnotily veškeré rozhodné skutečnosti rozhodné pro posouzení dané věci, např. skutečnost, zda poškozený K. byl v okamžiku dopravní nehody připoután; (v) ve výroku o vině žalobce absentují skutkové okolnosti popisující neohleduplnost a neukázněnost žalobce; (vi) v rámci hodnocení důkazů, byť jako podpůrný důkazní prostředek, hodnotil žalovaný úřední záznam o podání vysvětlení M.F. G., čímž bylo porušeno žalobcova právo na spravedlivý proces; (vii) žalobce na rozdíl od žalovaného nepovažuje za věrohodné svědky K., U. a O.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že zopakoval argumentaci napadeného rozhodnutí a odkázal na něj. Mimo vyjádření k žalobě žalovaný též vyjádřil souhlas s tím, aby soud o věci rozhodoval bez nařízení jednání.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

6. Dne 16. 5. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 16. 5. 2016 a předvolání k ústnímu jednání na 7. 6. 2016. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je, mimo jiné, následující:
- protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 22. 3. 2016 s nákresem dopravní nehody a fotodokumentací;
 - úřední záznamy o podání vysvětlení žalobce, M. K., J. O., M. F. G. a A. U.;
 - lékařská zpráva o zranění M. K. ze dne 11. 4. 2016, vypracovaná MUDr. I. M., Nemocnice Třinec;
 - přípis ze dne 30. 5. 2016 JUDr. J. N., zástupce M. K., kterým bylo správnímu orgánu zasláno odborné vyjádření Ing. L. M., Ph.D.;
 - odborné vyjádření ze dne 23. 5. 2016, vypracované Ing. L. M., Ph.D.;
 - evidenční karta řidiče žalobce ze dne 7. 6. 2016;
 - protokol o ústním jednání ze dne 7. 6. 2016, na kterém bylo žalobcem navrženo doplnění dokazování o výsledky svědků, jež byli jeho spolujezdci (M.Č., N. Č., D. M., M. P. a V. M.)
 - protokol o ústním jednání ze dne 20. 7. 2016, na kterém byly správním orgánem I. stupně provedeny listinné důkazy a výsledky svědka (M. Č., N. Č., D. M., M. P., V. M., M. K., J. O. a A. U.);
 - rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravného přestupku ze dne 17. 8. 2016 vydané pod č. j. MěÚT/41346/2016, sp. zn. MěÚT/22815/2016/Do/Ma/DP-132.
7. Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 2. 9. 2016 odvolání a dne 26. 9. 2016 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

Právní úprava

8. Podle ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.*
9. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.*

10. Podle ust. § 16 zákona o silničním provozu řidič, který při objíždění vozidla, jež zastavilo nebo stojí, nebo při objíždění překážky provozu na pozemních komunikacích anebo chodce vybočuje ze směru své jízdy, nesmí obrozit ani omezit protijedoucí řidiče a obrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy.
11. Podle ust. § 17 odst. 1 věty druhé zákona o silničním provozu vpravo se předjíždí vozidlo, které mění směr jízdy vlevo a není-li již pochybnosti o dalším směru jeho jízdy.
12. Podle ust. § 2 písm. n) zákona o silničním provozu stát znamená pro účely uvedeného zákona uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení.
13. Podle ust. § 2 písm. o) zákona o silničním provozu zastavit znamená pro účely uvedeného zákona uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu.
14. Podle ust. § 2 písm. p) zákona o silničním provozu zastavit vozidlo znamená pro účely uvedeného zákona přerušit jízdu z důvodu nezávislého na vůli řidiče.

Právní posouzení věci samé

15. Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřipustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
16. Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce, jež by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:
17. Krajský soud považuje **první žalobní námitku** za nedůvodnou. Na úvod je potřebné připomenout, že žalovaný oproti správnímu orgánu I. stupně hodnotil jednání žalobce jako objíždění ve smyslu ust. § 16 zákona o silničním provozu, nikoliv jako předjíždění ve smyslu ust. § 17 téhož zákona. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný vycházel ze zjištění, že vozidlo řidičky U. nebylo v pohybu, protože se dle jeho výkladu ust. § 17 zákona o silničním provozu nejednalo o předjíždění, když předjíždění se rozumí manévru, kdy je předjížděno vozidlo, které je v pohybu. Krajský soud se s uvedeným závěrem ztotožňuje pouze částečně, neboť dle názoru soudu se podle skutkových zjištění nemohlo jednat o objíždění ve smyslu ust. § 16 zákona o silničním provozu, když se u vozidla řidičky U. nejednalo podle zákonné definice § 2 písm. n) a o) téhož zákona o vozidlo stojící nebo zastavené a ani překážku provozu. V daném případě se tak jednalo o předjíždění vozidla a to přesto, že z dokazování (ostatně též tvrzení žalobce samého) vyplynulo, že vozidlo řidičky U. bylo uvedeno do klidu, resp. nebylo v pohybu, neboť řidička U. zastavila vozidlo ve smyslu ust. § 2 písm. p) zákona o silničním provozu, když řešila situaci vzniklou na pozemní komunikaci, tj. v daném případě faktické zablokování hlavní pozemní komunikace, jež neumožňovalo řidičům z vedlejších komunikací vjet na komunikaci hlavní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

24. 5. 2017, č. j. 1 As 196/2016-24). Je tedy potřebné korigovat názor žalovaného, že předjížděním se rozumí jízdní manévry pouze vůči vozidlu, jež je v pohybu. Nicméně z pohledu řidiče jedoucím za vozidlem řidiče, který k vyřešení předestřené dopravní situace zastavuje vozidlo, čímž se fakticky vzdává přednosti jízdy, je toto počínání prakticky nerozlišitelné od jednání řidiče vozidla měnící směr jízdy vlevo. Do značné míry je bezpředmětné zda vozidlo řidičky U. mělo či nemělo zapnutý levý „blinkr“, když chování řidiče odbočujícího vlevo jakož i řidiče vzdávajícího se práva přednosti jízdy, je co do dynamiky jízdy prakticky totožné, tj. zpomalení či uvedení vozidla do klidu před středem křižovatky. Nemůže se tedy jednat o předjíždění nedovolené, ale naopak jde o předjíždění předpokládané ust. § 17 odst. 1 věty druhé zákona o silničním provozu.

18. Avšak ani shora uvedený závěr o dovozeném předjíždění nezprošťoval žalobce obecné povinnosti dané ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Bylo tedy jeho povinností výrazně zvýšit svou opatrnost a obezřetnost, neboť manévroval v nestandardní situaci (přestože zákonem předpokládaným způsobem) předjížděním vpravo a za velmi intenzivního provozu. Každé předjíždění zprava je odklonem od obecného pravidla o předjíždění (srov. ust. § 17 odst. 1 věty první zákona o silničním provozu: „*Předjíždí se vlevo.*“) a tedy pro ostatní účastníky silničního provozu manévrem hůře předvídatelným.
19. Přestože žalovaný vyšel z nesprávného hodnocení jízdního manévru žalobce jako objíždění ve smyslu ust. § 16 zákona o silničním provozu, nehodnotil jeho počínání jako porušení povinností řidiče dle tohoto ustanovení, nýbrž správně jako porušení obecných povinností podle ust. § 4 písm. a) téhož zákona. Tato „chyba“ se pak přenesla pouze do popisu skutku, kdy se však nejednalo o právní hodnocení, ale pouze popis zjištěného skutkového stavu a lze tedy terminologickou nepřesnost překlenout správným právním hodnocením; ostatně, jazyk český ani jiné možnosti než termíny „objíždění“ nebo „předjíždění“ neposkytuje (mimo složitějšího popisu) a zároveň se jedná o legální (zákonem definované) pojmy, což popis skutku, jenž by byl náznakem právního hodnocení prostý, značně komplikuje.
20. K tomuto žalobnímu bodu je potřeba závěrem uvést, že počínání řidičky U., která se vzdávala práva přednosti jízdy, je zcela v mezích obecných zásad plynulosti a bezpečnosti silničního provozu, neboť jednala žádoucím způsobem, když umožnila spolu s protijedoucím řidičem nákladního vozu vjet řidiči z vedlejší pozemní komunikace na komunikaci hlavní, na které byly v té době kolony pomalu jedoucích vozidel; chovala se tedy ohleduplně a ukázněně, tedy zákonem dovoleným a předpokládaným způsobem. Ze spisu se rovněž nepodává (mimo tvrzení žalobce), že by žalobci vytvořila neočekávaně překážku, ostatně sami svědci navržení žalobcem tvrdili, že pozorovali zapnutý blinkr, soud proto neuvěřil žalobci, o prudkém brždění řidičky U.
21. Nedůvodná je též **druhá námitka** žalobce. Krajský soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného ve směru irelevance faktu, kdo do koho naboural, jak se pokouší žalobce soudu podsunout. V daném případě je naopak rozhodné to, kdo byl tím řidičem, který vyvolal onu nebezpečnou situaci, jež vyústila v dopravní nehodu. Jak naznačeno výše, pokud žalobce předjížděl vpravo, dostal se do zákrytu předjížděného vozidla, sám musel mít komplikovanější výhled do křižovatky, a stejně měli komplikovanější výhled ostatní účastníci silničního provozu na něj. Byl to tedy on, kdo věděl o svém počínání, jež vybočovalo z obecných pravidel o předjíždění, a měl tomu též přizpůsobit svou jízdu, *nota bene* když místo k předjíždění končilo betonovou zábranou (jak patrně z fotodokumentace místa přestupku). Pro úplnost je třeba uvést, že odborné vyjádření znalce M. je pro posouzení věci skutečně nepoužitelné, jak konstatuje žalobce, neboť znalec vycházel

z nesprávného předpokladu jízdy v pružích a nadto ze spekulativní domněnky o nepřiměřené rychlosti žalobce, nicméně správní orgány z tohoto vyjádření vycházely pouze podpůrně a toto vyjádření nebylo přímým podkladem pro závěr o vině žalobce.

22. Krajský soud nepřisvědčil ani **třetí námitce**. Žalovaný se vskutku s odvolací námitkou žalobce, směřující proti nedostatkům přezkoumatelnosti závěru správního orgánu I. stupně o nevěrohodnosti žalobcem navržených svědků, vypořádal v krátkosti, když konstatoval, že je sama odvolací námitka vnitřně rozporná, když odvolatel (žalobce) namítá, že správní orgán I. stupně sice *konstatuje, z čeho dovozuje nevěrohodnost výpovědi, ale již neuvádí, proč jsou tyto výpovědi v té části nevěrohodné* (str. 20 poslední odstavec napadeného rozhodnutí žalovaného), nicméně odvolací námitka je opravdu takto nekonzistentně formulována. Přesto je nutno zdůraznit, že správní orgán I. stupně se s otázkou věrohodnosti žalobcem navržených svědků, tj. jeho spolujezdců, vypořádal na straně 6 svého rozhodnutí následovně: „*K osádce vozidla Peugeot správní orgán uvádí, že tito se rozcházejí v tom, kdo po nehodě zůstal na místě u vozidla a kdo šel na místo nehody. Dále rozpory jsou i v tom, zda vozidlo Kia modré barvy řidičky U., co jej spatřili, již stálo v křižovatce nebo dojíždělo a pak zastavilo. Shodně však potvrdili zapnutý levý ukazatel směru jízdy na vozidle Kia řidičky U. tak, jak uvedl obviněný dne 7. 6. 2016 u ústního jednání, mimo svědka M.. Svědek N. Č. i přesto, že vozidlo Kia nevnímá, když poslouchal písničky, tak si myslí, že mělo zapnutý levý blinkr. Svědek M. Č., i když seděl v druhé řadě ve vozidle, tak viděl a ví, že vozidlo mělo zapnutý levý blinkr.*“ Správní orgán I. stupně tedy poukazoval především na zavádějící přesnost, s jakou takřka všichni žalobcem navržení svědci s jistotou potvrdili zapnutí blinkru a to, přestože se jinak ve výpovědích rozcházel, což správní orgán I. stupně považoval za svědčící o nevěrohodnosti jejich výpovědí, krajský soud se s takovýmto závěrem ztotožňuje. Avšak ani kdyby jejich věrohodnost otřesena nebyla a jejich tvrzením byla dána přednost, před jinými rozdílnými zjištěními, tak by tato skutečnost bez dalšího nic nezměnila na správnosti rozhodnutí žalovaného, neboť jak uvedeno výše v dané věci bylo nerozhodné, zda řidička U. dávalo znamení o změně směru jízdy či nikoliv.
23. Ani **čtvrtá** žalobní **námitka** není důvodná. Pro rozhodnutí o tom, zda byla způsobena dopravní nehoda, při které bylo jinému ublíženo na zdraví [ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu], je rozhodující skutečnost, zda k ublížení na zdraví došlo v příčinné souvislosti s konkrétní dopravní nehodou. V daném případě si správní orgány o této skutečnosti učinily závěr na podkladu lékařské zprávy poškozeného K., ze které vyplývá, že byl hospitalizován po dobu jednoho dne, a to bezprostředně po dopravní nehodě, přičemž doba léčení byla lékařem stanovena na deset dní. Správní orgány ve svých rozhodnutích též dospěly k závěru, že viníkem nehody je žalobce. A konečně je potřeba uvést, že z obsahu správního spisu (mimo spekulativní tvrzení žalobce) nevystala pochybnost o tom, že by poškozený nebyl připoután, pročez ani nebylo povinnosti správních orgánů se touto otázkou podrobněji zabývat.
24. Krajský soud se neztotožňuje s **pátou námitkou** žalobce, když výrok napadeného rozhodnutí (srov. odst. 1 tohoto rozsudku) přesně popisuje neohleduplné chování žalobce, když je uveden obecný popis chování žalobce a dopravních okolností přestupkovému jednání předcházející jakož i okolnosti následující. Soud se kloní k názoru žalovaného, že další barvitě popisování neohleduplnosti by již tvořilo pouze nežádoucí a nepřehledný „balast“ ve výroku.
25. Rovněž nedůvodná je **námitka šestá**, neboť správní orgány použily protokol o podání vysvětlení řidiče nákladního vozidla M.F. G. pouze podpůrně (jak ostatně uvádí i žalobce

sám), když pouze konstatovaly shodnost s tvrzením svědků K., U. a O., a to zcela v souladu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 6 As 112/2016-30).

26. A konečně k poslední **námítce sedmé**, soud konstatuje, že ani tuto nepovažoval za důvodnou. Soud považuje tvrzení o tom, že svědkové K., O. (spolujezdec řidiče K.) a U. jsou si vědomi své účasti na dopravní nehodě, za čistou spekulaci. Vzhledem ke skutečnosti, že jejich tvrzení vzájemně korespondují a netrpí vnitřním rozporem jako některá tvrzení žalobce, popř. tvrzení jim navržených svědku, soud nemá, ve shodě se správními orgány, důvod považovat jejich výpovědi za nedůvěryhodné.
27. Pro úplnost soud dodává, že se žalovaný řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami, byť některé vyřídil v nejvyšší stručnosti, avšak způsoben postačujícím.

Závěr a náklady řízení

28. Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci přestupku, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
29. Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s., aniž by nařizoval jednání podle ust. § 51 s. ř. s. zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, který by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 18. června 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně